

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У.8487/15
01.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из Н., ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, број 500-433-14-00195/2015-15001 од 19.03.2015. године, чији је следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Ниш, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба пореског обвезника А.А., адвоката из Н., ..., са пословним седиштем адвокатске канцеларије у Н., ..., изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Ниш, број 431-рс/6150-94/2014 од 12.12.2014. године, којим је одбијен његов захтев за отпис камате на доспеле обавезе по основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и то за отпис камате на обавезе по основу доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености, доспелих за плаћање до 31.12.2007. године.

Тужбом, поднетом дана 03.06.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је његов захтев за отпис камате неосновано одбијен, јер је за то испунио све законске услове, као и да се у оспореном решењу нетачно наводи да је тужилац 17.03.2009. године уплатио 10.220,00 динара и да закључно са 30.06.2009. године није вршио уплате, јер је извршио уплату и 08.05.2009. године, као и 25.07.2009. године, али на други рачун, будући да је стари рачун замењен новим рачуном. Истиче да је збир

уплата у наведеном периоду већи од његовог задужења, а осим тога, указује да се у оспореном решењу неосновано наводи да је тужилац требало да уплати на име здравственог осигурања износ од 161.192,00 динара, јер је тужилац од 2005. године ослобођен плаћања доприноса за здравствено осигурање. Такође, наводи да није поднео захтев за отпис камате за доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености и да је главни дуг и споредна потраживања у потпуности испунио, што се може утврдити увидом у аналитичке картице. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати другостепеном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је дао одговор на тужбу, којим оспорава тужбене наводе у целисти и предлаже да Суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списка ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужиоца од 06.06.2009. године за отпис 100% камате на обавезе по основу доприноса за обавезно социјално осигурање доспеле за плаћање до 31.12.2007. године, у поновном поступку, у извршењу решења туженог органа, број 433-63/10 од 02.02.2010. године, увидом у евиденцију која се води код првостепеног органа, утврдио да је тужилац дана 30.12.2008. године на рачуну доприноса за обавезно социјално осигурање извршио седам уплата у укупном износу од 84.777,40 динара, да је прва наредна уплата извршена на рачун доприноса за пензијско и инвалидско осигурање дана 17.03.2009. године у износу од 10.220,00 динара и да, закључно са 30.06.2009. године није вршено плаћање на овом рачуну. Такође, првостепени орган је, поступајући по налогу туженог органа из решења од 02.02.2010. године, донео решење, број 433-15-10342/14-1 од 28.07.2014. године, којим је наложио Управи за трезор, Филијали Ниш, да изврши пренос новчаних средстава тужиоца, након чега је решењем, број 433-15-10342/14-к од 20.08.2014. године наложио пореском рачуноводству Филијале Ниш да сторнира камату за прекњижене уплате тужиоца по решењу од 28.07.2014. године. Првостепени орган је закључио да је тужилац, да би испунио услове за отпис 100% камате, био дужан да на дан 31.12.2008. године уплати износ од 161.392,40 динара на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и износ од 11.004,62 динара на име доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености, што укупно износи 172.397,02 динара и да уплате које је тужилац вршио нису биле довољне за испуњење услова прописаних одредбом члана 2. став 6. Закона о отпису камате на доспеле обавезе по основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање. Такође, првостепени орган је закључио да тужилац извршеним уплатама није испунио услов за отпис 75% камате, као ни за отпис 50% камате, у смислу члана 3. наведеног Закона, због чега је његов захтев одбио првостепеним решењем.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о отпису камате на доспеле обавезе по

основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 102/08), прописано је да се право на отпис камате на обавезе по основу јавних прихода из члана 1. овог закона остварује на основу захтева обвезника, односно лица одговорног за испуњење обавезе обвезника, који се подноси по испуњењу услова прописаних овим чланом, најкасније до 31. јула 2009. године. Ставом 2., прописано је да се уз захтев подноси документација из које произлази да су испуњени прописани услови за отпис камате. Ставом 4., прописано је да се захтев подноси за сваку врсту обавеза из члана 1. овог закона, Пореској управи - организационој јединици код које се подносилац захтева задужује обавезама за које захтева отпис камате. Ставом 6., прописано је да се отпис камате, у складу са овим законом, врши подносиоцу захтева - резиденту Републике Србије, који је: 1) на прописане уплатне рачуне јавних прихода уплатио главни дуг по основу обавеза из члана 1. овог закона за које подноси захтев за отпис камате и споредна пореска давања по основу тих обавеза, осим камате, доспелих за плаћање до 31. децембра 2007. године; 2) на прописане уплатне рачуне јавних прихода уплатио главни дуг по основу обавеза из члана 1. овог закона за које подноси захтев за отпис камате и споредна пореска давања по основу тих обавеза, доспелих за плаћање од 1. јануара 2008. године до дана подношења захтева.

Одредбом члана 3. наведеног Закона, прописано је да ће се подносиоцу захтева који је испунио услове из члана 2. овог закона отписати камата по основу обавезе коју је уплатио, и то: 100% камате, ако је уплату у складу са чланом 2. став 6. овог закона извршио најкасније до 31. децембра 2008. године (тачка 1)); 75% камате, ако је уплату у складу са чланом 2. став 6. овог закона извршио најкасније до 31. марта 2009. године (тачка 2)) и 50% камате, ако је уплату у складу са чланом 2. став 6. овог закона извршио најкасније до 30. јуна 2009. године (тачка 3)).

По оцени Суда, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца са разлога изнетих у образложењу оспореног решења које као на закону засноване, у свему прихвата и овај Суд. Наиме, тужилац је, у смислу цитиране одредбе члана 2. став 6. наведеног Закона, био дужан да до 31.12.2008. године уплати износ од 161.392,40 динара на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и износ од 11.004,62 динара на име доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености, из чега произлази да уплатама у укупном износу од 84.777,40 динара на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, није испунио услов из наведене законске одредбе, при чему је прву наредну уплату извршио на рачун доприноса за пензијско и инвалидско осигурање дана 17.03.2009. године у износу од 10.220,00 динара и при чему закључно са 30.06.2009. године нису вршена плаћања. Код напред наведеног и цитираних прописа, Суд налази да наводи тужбе не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, јер овим наводима тужилац није довео у сумњу чињенично стање утврђено у пореском поступку, нити је навео околности или доказе који нису цењени у том поступку, а који би били од утицаја на другачије решење ове пореске ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да се у списима предмета налази довољно доказа о чињеницама које су, по оцени Суда,

потпуно и правилно утврђене, што је Суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања усмене јавне расправе.

По оцени Суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, па је Суд, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.02.2018. године, II-4 У.8487/15

Записничар
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДК/АМ